

VI KEELAND

INVITAȚIA

•Norocul altei mirese, norocul tău. •

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

1

Stella

— Nu pot să fac așa ceva...

M-am oprit pe la jumătatea scării de marmură.

Fisher s-a oprit și el la câțiva pași în fața mea. A coborât până în locul în care mă aflam.

— Bineînțeles că poți. Ții minte când eram în clasa a șasea și trebuia să faci prezentarea aia despre președintele tău preferat? Erai cu nervii la pământ. Credeai că ai să uiți tot ce memoraseși și că ai să încremenești acolo, cu toate privirile ațintite asupra ta.

— Da, și ce-i cu asta?

— Păi, și acum e același lucru. Ai mai trecut prin așa ceva, nu?

Fisher o luase razna.

— În ziua aia, *toate temerile mele s-au adeverit*. M-am ridicat, m-am dus la tablă și acolo au început să mă treacă toate sudorile. N-am fost în stare să-mi amintesc niciun singur cuvânt din ce scrisesem. Toată clasa se holba la mine, după care *tu* ai început să zici tot felul de chestii pe seama mea.

Fisher a încuviințat din cap.

— Întocmai. Cele mai rele temeri ale tale s-au adeverit și totuși n-ai murit din cauza asta. De fapt, ziua aia s-a dovedit a fi una dintre cele mai bune din viața ta.

Am clătinat din cap uluită.

— Cum așa?

— Eram amândoi pentru prima oară în aceeași clasă. Eu credeam că ești și tu la fel de agasantă ca celelalte fete. Dar în aceeași zi, după ore, m-ai luat la rost că râsesem de tine când încercai să-ți faci prezentarea. Asta m-a făcut să-mi dau seama că *nu erai* ca restul fetelor. În ziua aia am hotărât că vom fi prieteni la cataramă.

Am clătinat din cap.

— N-am mai vorbit cu tine până la sfârșitul anului școlar.

Fisher a dat din umeri.

— Da, dar ți-am câștigat simpatia în anul următor, nu? Iar în acest moment te simți ceva mai calmă decât acum două minute, așa-i?

Am oftat.

— Cred că da.

El mi-a oferit brațul îmbrăcat în smoching.

— Intrăm?

Mi-am înghițit nodul din gât. Oricât de înspăimântată aș fi fost de ceea ce urma să facem, eram în egală măsură curioasă să văd cum arăta biblioteca decorată pentru o nuntă. Petrecusem ore întregi șezând pe aceste trepte, încercând să ghicesc cum erau oamenii care treceau pe lângă mine.

Fisher a așteptat răbdător, cu cotul întins spre mine, în timp ce eu am argumentat încă un minut. În cele din urmă, am suspinat și l-am luat de braț.

— Dacă ajungem la pușcărie, va trebui să faci rost de bani de cauțiune pentru amândoi. Eu n-am niciun sfanț.

El mi-a aruncat zâmbetul lui de star de cinema.

— S-a făcut.

În timp ce suiam ultimele trepte spre ușa Bibliotecii Publice din New York, am repetat în gând toate detaliile discutate în Uber, pe drumul înapoi. Numele noastre pentru seara aceea erau Evelyn Whitley și Maximilian Reynard. Max lucra în imobiliare – familia lui deținea Reynard Properties –, iar eu îmi luasem masteratul în Administrarea afacerilor, la Wharton, și, de curând, mă mutasem înapoi la New York. Amândoi locuiam în Upper East Side. Măcar partea asta era adevărată.

Doi chelneri în uniformă, cu mănuși albe, erau postați în fața ușilor impozante de la intrare. Unul ținea o tavă cu pahare înalte de șampanie, iar celălalt avea un clipboard. Deși cumva picioarele mă purtau înainte, aveam senzația că inima încerca să-mi sară din piept și s-o șteargă în direcția opusă.

— Bună seara! ne-a salutat chelnerul cu clipboardul, dând din cap spre noi. Numele dumneavoastră, vă rog?

Fără să clipească, Fisher a debitat prima minciună din seria de minciuni pe care urma să le spunem în seara aceea.

Chelnerul, care am văzut că avea o cască în ureche, a verificat lista și a încuviințat din cap. A întins apoi mâna, invitându-ne înăuntru, iar colegul lui ne-a oferit câte un pahar de șampanie.

— Bine ați venit! Ceremonia va avea loc în Sala Rotundă. Locurile pentru invitații din partea miresei sunt pe latura dreaptă.

— Mulțumesc, a spus Fisher.

De cum ne-am îndepărtat suficient de mult încât să nu putem fi auziți, s-a aplecat spre mine și mi-a zis:

— Ai văzut? A fost simplu ca bună ziua!

A sorbit din șampanie.

— *Ooooh, e grozavă!*

Nu înțelegeam cum de putea fi atât de calm. În același timp, nu aveam idee cum de reușise să mă convingă să iau parte la nebunia asta. Cu două luni în urmă, venisem de la muncă și-l găsisem pe Fisher – care îmi era vecin – scormonind prin frigiderul meu după ceva de mâncare, ceea ce se întâmpla în mod curent. În timp ce devora un piept de pui în stil milanez, vechi de două zile, eu mă așezasem la masa din bucătărie ca să-mi sortez corespondența la un pahar cu vin. Tot vorbind, deschisem un plic mare, fără să verific destinatarul.

Înăuntru se găsea cea mai uimitoare invitație la nuntă – având un model alb cu negru, cu o frunză aurie în relief. Era o mică operă de artă, aurită. Dintre toate locurile posibile, nunta urma să aibă loc chiar la *Biblioteca Publică din New York*, care se afla exact lângă vechiul meu birou. Șezusem adeseori pe celebrele ei trepte ca să-mi iau prânzul. Nu mai intrasem în bibliotecă de cel puțin un an, astfel încât mă tenta grozav să merg la o nuntă acolo.

Habar nu aveam a cui nuntă era – poate a vreunei rude îndepărtate? Numele nu-mi erau nici măcar vag cunoscute. Când am întors plicul pe partea cealaltă, am înțeles și de ce. Deschisem corespondența fostei mele colega de cameră. *Uf!* Acum totul avea sens. Așadar, nu eu fusesem invitată la o nuntă ca în povești, într-unul din locurile mele favorite.

Dar după câteva pahare de vin, Fisher mă convinsese că cea care *trebuia* să meargă acolo eram eu, nu Evelyn. Măcar atât putea face pentru mine ratata aia cu care împărțisem locuința, mi-a spus el. În definitiv,

o ștersese în toiul nopții, luând cu ea și câteva perechi de pantofi la care țineam mult, iar cecul pe care mi-l lăsase, însumând banii de chirie pe două luni, nu avea acoperire. În consecință, să merg în locul ei la o nuntă de fițe, unde tacâmul costa o mie de dolari, era doar o mărunță recompensă. Dumnezeu îmi era martor că niciunul dintre prietenii mei nu s-ar fi căsătorit vreodată într-un astfel de loc. Până am dat gata a doua sticlă de Merlot, Fisher luase deja hotărârea că vom merge în locul lui Evelyn, la nuntă. Aveam să fim doi intruși care vor avea o noapte pe cinste, mulțumită acelei pierde-vară care îmi fusese colegă de cameră. Fisher completase și cardul de confirmare a invitației, menționând că vor veni două persoane, după care vârase cardul în buzunar, cu gând să-l expedieze a doua zi.

Sincer, uitasem cu desăvârșire de planurile noastre făcute la beție, până în urmă cu două săptămâni, când Fisher venise acasă cu un smoching împrumutat de la un amic, pentru nunta la care urma să mergem. Eu dădusem înapoi și-i spuseseam că nu aveam de gând să merg neinvitată la nunta de fițe a unor oameni pe care nu-i cunoșteam, dar el făcuse ceea ce făcea întotdeauna: mă convinsese că ideea lui proastă nu era de fapt chiar atât de proastă.

Până în clipa de față. Acum stăteam în mijlocul holului enorm unde avea să se desfășoare o nuntă care costa probabil vreo două sute de mii de dolari și aveam senzația că o să mă scap pe mine.

— Bea-ți șampania, mi-a spus Fisher. O să te ajute să te destinzi nițel și o să-ți mai aducă puțină culoare în obraji. Arăți de parcă tocmai ai încerca să spui întregii clase de ce-l plăci atât de mult pe John Quincy Adams¹.

M-am uitat chiorâș la el, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet, fiind câtuși de puțin intimidat. Eram convinsă

1 Al șaselea președinte al Statelor Unite (1767–1848) (n. tr.).

că nimic nu m-ar fi ajutat să mă relaxez. Cu toate acestea, am golit pe nerăsuflăte paharul cu șampanie.

Fisher a vârat dezinvolt o mână în buzunarul pantalonilor și a privit în jur cu fruntea sus, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

— De mult n-am mai văzut-o pe vechea mea prietenă, *Stella, care adora petrecerile*, a spus el. Oare își va face apariția în seara asta?

I-am dat paharul meu gol.

— Taci și adu-mi încă unul până n-o întind afară pe ușă.

El a chicotit.

— Desigur, *Evelyn*. Tu stai cuminte și vezi să nu te dai de gol înainte s-o vedem pe frumoasa mireasă.

— Frumoasă? Nici măcar nu știi cum arată.

— Toate miresele sunt frumoase. De asta și poartă vâl, ca să nu le vezi pe alea urâte. În ziua asta specială pentru ele, totul e magic.

— Ce romantic!

Fisher mi-a făcut cu ochiul.

— Nu toți sunt drăguți ca mine.

Trei pahare de șampanie m-au ajutat să mă calmez îndeajuns încât să asist la ceremonia nupțială. Mireasa categoric nu avea nevoie de vâl. Olivia Rothschild – sau Olivia Royce, cum avea să se numească de acum – era superbă. Mi-au dat nițel lacrimile auzind jurămintele mirelui. Păcat că fericitul cuplu nu se număra, cu adevărat, printre prietenii mei, fiindcă unul dintre cavalerii de onoare arăta teribil de bine. Visam cu ochii deschiși cum Livi – așa îi spuneam miresei în mintea mea – urma să mă cupleze cu prietenul proaspătului ei soț. Din păcate, seara aceasta era o mascaradă, iar eu nu trăiam povestea Cenușăresei.

Cocktailurile s-au servit într-o încăpere frumoasă în care nu pusese piciorul niciodată. În timp ce așteptam la bar să mi se aducă băutura, am studiat tavanul. Fisher îmi spusese că se duce la toaletă, dar impresia mea era că se furișase să discute cu frumosul ospătar care se tot uitase la el de când intrasem acolo.

— Pofțiți, domnișoară.

Barmanul mi-a întins paharul cu băutura.

— Mulțumesc.

M-am uitat repede în jur să observ dacă mă vede cineva, apoi am vârât nasul în pahar și am adulmecat adânc. *Categoric nu era ce comandasem.*

— Mmm, scuzați-mă, poate mi-ați adus gin Beefeater, nu Hendrick's?

Barmanul s-a încruntat.

— Nu cred.

Am adulmecat încă o dată și m-am convins că făcuse o greșeală.

Brusc, m-a luat prin surprindere un glas bărbătesc provenind de undeva din stânga mea.

— Nici nu l-ai gustat și crezi că ți-a adus altfel de gin?

Am zâmbit politicos.

— Beefeater e făcut cu ienupăr, coji de portocale, migdale amare și amestec de ceaiuri, care-i dau un gust de lemn dulce. Hendrick's e din ienupăr, trandafir și castravete. Fiecare are alt miros.

— Îl bei sec sau cu gheață?

— Nici așa, nici așa. Am cerut Martini, așa că are, pe lângă gin, și vermut.

— Și totuși, ești convinsă că ți-a adus alt gin doar după miros, fără măcar să-l guști?

Din tonul lui era limpede că nu mă credea în stare.

— Am un miros foarte fin.

Bărbatul a privit peste umărul meu.

— Hei, Hudson, pun pariu pe o sută de dolari că nu poate face diferența între cele două ginuri puse unul lângă altul.

În dreapta mea, puțin mai în spate, a răsunat altă voce de bărbat. Un glas adânc, dar catifelat și cald, cumva la fel ca ginul pe care barmanul *ar fi trebuit* să-l pună în băutura mea.

— Două sute și batem palma.

M-am întors să văd cine era bărbatul dispus să parieze pe abilitățile mele și am făcut ochii mari.

Oh! Uau!

Era tipul splendid pe care-l văzusem la cununie. Mă uitasem la el aproape tot timpul cât durase ceremonia. Mi se păruse frumos de la distanță, dar de aproape îmi tăia respirația și mă făcea să simt fluturi în stomac: părul negru, pielea bronzată, un maxilar bine conturat, buze pline și senzuale. Felul în care era pieptănat, cu părul dat pe spate și cărare într-o parte, amintea de un star de cinema din filmele de altădată. Dar ceea ce nu reușisem să văd din ultimul rând, de unde asistasem la ceremonie, era privirea intensă a ochilor lui albaștri ca oceanul. Ochi care acum mă cercetau atent ca și cum ar fi citit o carte.

Mi-am dres glasul.

— Ești dispus să pariezi două sute de dolari pe faptul că pot deosebi două feluri de gin?

Tipul superb a făcut un pas spre mine și simțul meu olfactiv s-a înviorat. *Mirosea mai bine ca orice gin.* Nu știam dacă de la vreo colonie sau de la un gel de duș, dar orice ar fi fost, abia m-am abținut să nu mă aplec spre el ca să-l miros mai bine. Bărbatul acesta păcătos de sexy mirosea la fel de bine precum arăta. O combinație care mă dădea gata.

În vocea lui se ghicea o undă de amuzament.

— Adică aş putea să pierd?

Am clătinat din cap, apoi m-am întors și m-am adresat prietenului lui.

— Mă bag și eu, dar tot pe două sute de dolari.

M-am uitat din nou la tipul cel chipeș din dreapta mea și am văzut cum a zâmbit ușor în colțul gurii.

— *Super!*

A ridicat bărbia spre amicul lui.

— Spune-i barmanului să toarne un păhărel de Beefeater și unul de Hendrick's. Pune-le în fața domnișoarei, fără să știe care sunt.

Un minut mai târziu, am luat primul păhărel și am adulmecat conținutul. Sincer vorbind, n-ar fi fost nevoie să-l miros și pe al doilea, cu toate acestea l-am mirosit, doar ca să fiu sigură. *La naiba...* Ar fi trebuit să pariez pe mai mult. A fost prea simplu, ca și cum aş fi furat bomboane de la un copil mic. Am împins un păhărel și m-am adresat barmanului, care aștepta:

— ăsta-i Hendrick's.

— Fir-ar să fie!

Tipul care propusese pariul s-a îmbufnat. A vârât mâna în buzunar, a scos un teanc impresionant de bancnote și a extras din el patru de câte o sută de dolari. Le-a aruncat spre noi pe tejea și a clătinat din cap.

— Până luni le câștig înapoi.

Frumușelul și-a luat banii și mi-a zâmbit. Când i-am luat și eu, s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Bravo!

Vai! Răsuflarea lui fierbinte mi-a trimis fiori pe șira spinării. De mult timp nu mă mai apropiasem de un bărbat. Din păcate, mi se muiaseră genunchii. M-am silit să nu mă trădez.

— Mulțumesc.

El m-a ocolit, a întins mâna și a luat unul dintre păhărelele de pe tejghea. L-a dus la nas, l-a mirosit, l-a pus jos, apoi l-a mirosit pe celălalt.

— Nu simt nicio deosebire.

— Asta înseamnă că ai un simț al mirosului absolut normal.

— Ah, înțeleg. Deci al tău e ieșit din comun?

Am zâmbit.

— Păi... cam așa ceva.

Amuzat, mi-a întins unul dintre păhărele, iar el l-a luat pe celălalt.

— Să ciocnim pentru tot ce-i ieșit din comun, a spus el.

De regulă, nu eram genul care să golească un păhărel de tărie dintr-o sorbitură, dar ce mama naibii? Am ciocnit cu el și am dat ginul pe gât. Poate că alcoolul avea să-mi mai calmeze nervii pe care tipul ăsta îi făcuse să vibreze.

Mi-am pus paharul gol pe tejghea lângă al lui.

— Să înțeleg că tu și prietenul tău pariați cu regularitate, din moment ce intenționează să-și recupereze banii până luni?

— Familia lui Jack și a mea sunt prietene încă de când eram copii, dar treaba cu pariurile a început când am mers la același colegiu. Eu țin cu echipa Notre Dame, el cu USC². Pe vremea aia stăteam prost cu banii, așa că pariam pe o zgâlțâială cu bastonul cu electroșocuri.

— Cu bastonul cu electroșocuri?

— Tatăl său era polițist. Îi dăduse un baston cu electroșocuri ca să-l țină sub scaunul mașinii pentru

---

² University of Southern California (Universitatea din California de Sud) (n. tr.).

orice eventualitate. Nu cred că și-a imaginat vreodată că fiul său va încasa lovituri de cincizeci de mii de volți când o interceptare de ultimul moment, a mingiei, a făcut ca echipa lui să piardă.

Am clătinat din cap.

— Asta sună nițel a țicneală.

— Fără îndoială că nu a fost cea mai înțeleaptă decizie din partea noastră. Măcar echipa mea a câștigat mai des decât a lui. Faptul că-i nițel cam dus cu pluta ar putea explica anumite alegeri pe care le-a făcut pe când era la colegiu.

Am râs.

— Deci ce s-a întâmplat azi e continuarea obiceiurilor de atunci?

— Cam așa ceva.

A zâmbit și mi-a întins mâna.

— Apropo, eu sunt Hudson.

— Îmi pare bine. Iar eu sunt St...

M-am oprit la țanc.

— Evelyn.

— Deci ești o mare amatoare de gin, Evelyn? De asta n-am sesizat eu nicio diferență între cele două?

Am zâmbit.

— Nu, nu m-aș considera o mare amatoare de gin. Sinceră să fiu, beau mai mult vin. Dar nu cred că ți-am spus cu ce mă ocup, nu? Sunt chimistă și lucrez cu mirosuri. Mai exact, sunt parfumier.

— Creezi parfumuri?

Am încuviințat din cap.

— Printre altele. De șase ani creez esențe pentru o companie de cosmetică și parfumuri. Uneori e vorba de un nou parfum, alteori de esențe pentru șervețele

demachiante sau chiar un articol de cosmetică ce necesită un miros mai plăcut.

— Sunt convins că n-am mai întâlnit pe nimeni care să creeze parfumuri.

Am zâmbit.

— E la fel de interesant pe cât te așteptai?

El a chicotit.

— Cum anume te pregătești pentru o așa meserie?

— Sunt absolventă de chimie. Dar oricâte studii ai avea, tot nu poți face treaba asta dacă nu ai și hiperosmie.

— Adică...

— O capacitate sporită de a sesiza mirosurile, o acuitate olfactivă ieșită din comun.

— Cu alte cuvinte, percepi perfect mirosul de rahat?

Am râs.

— Exact.

Mulți își închipuie că au miros bun, dar în realitate nu înțeleg cât de ascuțit e mirosul celor cu hiperosmie. Cel mai bine e să le demonstrezi. În plus, chiar voiam să știu ce colonie folosește. Prin urmare, m-am aplecat și am inhalat adânc parfumul lui Hudson.

Am dat aerul afară și am spus:

— Săpun Dove.

El nu părea perfect convins.

— Da, dar e o marcă de săpun destul de comună.

Am zâmbit.

— Nu m-ai lăsat să termin. Dove Cool Moisture. Are castravete și ceai verde, care, fiindcă veni vorba, sunt și ingredientele întâlnite în mod obișnuit la unele tipuri de gin. Folosești șampon L'Oréal Elvive, ca și mine. Am

simțit esență de gardenie tahitensis³, de trandafir și o vagă undă de ulei de nucă de cocos. Oh, și te-ai dat cu deodorant Irish Spring. Cred că n-ai folosit niciun fel de colonie.

Hudson a ridicat din sprâncene.

— Sunt impresionat. Petrecerea de nuntă s-a ținut la un hotel, iar eu am uitat să-mi iau colonia.

— Ce folosești de obicei?

— Oh, asta nu-ți spun. Cum ne vom distra la viitoarea întâlnire dacă nu-ți vom testa mirosul?

— Viitoarea întâlnire? Nu mi-am dat seama că urmează să avem o primă întâlnire.

Hudson a zâmbit și mi-a întins mâna.

— Noaptea abia a început, Evelyn. Dansezi cu mine?

Nodul din stomac m-a avertizat că nu era o idee bună. Fisher și cu mine ar fi trebuit să stăm împreună și să ne ferim să intrăm în contact cu prea multă lume, ca să reducem riscul de a fi demascați. Dar privind în jur, nu l-am văzut pe nicăieri. În plus, bărbatul de lângă mine era pur și simplu fascinant. Înainte ca mintea mea să dezbată argumentele pro și contra l-am și luat de mână. M-a condus pe ringul de dans, mi-a cuprins talia cu un braț, ghidându-mă cu celălalt. Deloc surprinzător, știa să danseze.

— Deci, Evelyn cea cu un simț al mirosului ieșit din comun, nu te-am mai văzut până acum. Ai venit singură sau cu cineva?

A privit în jurul lui.

— Se uită careva urât la mine în clipa asta? O să am nevoie de bastonul cu electroșocuri din mașină ca să mă feresc de un prieten gelos?

³ Cunoscută și după numele Tahitian gardenia, sau floare de tiaré, aceasta este considerată floarea națională în Tahiti (n. red.).

Am râs.

— Da, am venit cu cineva, dar suntem doar amici, nimic mai mult.

— Bietul de el...

Am zâmbit. Felul în care flirta Hudson era exagerat, dar l-am acceptat fără rezerve.

— Fisher e mai interesat de tipul care oferea șampanie decât de mine.

Hudson m-a tras ceva mai aproape de el.

— Îmi place partenerul tău mai mult decât în urmă cu jumătate de minut.

În timp ce și-a aplecat capul și mi-a atins ușor gâtul cu nasul, mi s-a făcut pielea de găină.

— Miroși incredibil de bine! Ți-ai dat cu vreunul dintre parfumurile pe care le-ai creat?

— Da. Dar nu-i de vânzare. Îmi place ideea de a avea un parfum numai al meu, astfel ca cineva să-și aducă întotdeauna aminte de mine.

— Nu cred că-i nevoie de un parfum pentru asta.

M-a condus pe ringul de dans cu atâta grație încât m-am întrebat dacă nu cumva luase lecții de dans la nivel profesionist. Cei mai mulți bărbați de vârsta lui considerau că dansul lent înseamnă să te miști înainte și înapoi și să-ți lipești sexul în erecție de parteneră.

— Dansezi foarte bine, am spus.

Drept răspuns, Hudson m-a răsucit într-o piruetă.

— Mama mea era dansatoare profesionistă de dansuri de societate. Pentru mine dansul n-a fost o opțiune, ci o condiție ca să capăt de mâncare.

Am râs.

— Foarte tare! Te-ai gândit vreodată să urmezi aceeași carieră?

— Nici gând! Am crescut tot văzând-o cum se vaită de bursită la șold, de fracturi de stres, de ligamente rupte... Cu siguranță nu-i acea meserie minunată pe care ți-o prezintă toate acele concursuri de dans televizate. Trebuie să-ți placă mult ce faci ca să-ți alegi așa o meserie.

— Cred că în orice meserie trebuie să-ți placă ceea ce faci.

— Foarte adevărat.

Melodia s-a sfârșit și maestrul de ceremonii ne-a invitat pe toți să luăm loc.

— La care masă stai? m-a întrebat Hudson.

Am arătat spre masa unde șezusem cu Fisher.

— Undeva pe acolo. La masa numărul șaisprezece.

El a dat din cap.

— Te conduc.

Ne-am apropiat de masă în același timp cu Fisher, care venea din direcția opusă. Ne-a măsurat cu privirea. Chipul lui oglindea o întrebare nerostită.

— Mm... ți-l prezint pe prietenul meu Fisher. Fisher, el e Hudson.

Hudson i-a întins mâna.

— Îmi pare bine de cunoștință!

După ce i-a strâns mâna lui Fisher cel tăcut, care parcă nu mai știa să vorbească, s-a întors spre mine și m-a luat iar de mână.

— Trebuie să mă întorc la masa mea, lângă restul nuntașilor.

— Okay.

— Păstrează un dans pentru mine, mai târziu.

Am zâmbit.

— Mi-ar plăcea grozav.

Hudson a dat să plece, apoi s-a răsucit din nou spre mine.

— În caz că faci cum a făcut Cenușăreasa și dispari, care e numele tău de familie, Evelyn? a întrebat el, îndepărtându-se cu spatele.

Din fericire, auzindu-l cum rostise numele meu fals, mi-am amintit să nu i-l spun pe cel adevărat, așa cum aproape făcusem mai devreme.

— Whitley.

— Whitley?

Oh, Doamne! Nu cumva o cunoștea pe Evelyn?

Ochii lui m-au privit cu atenție.

— Frumos nume. Ne vedem mai târziu.

— Ăăă... OK, sigur.

Nici nu se îndepărtase bine Hudson, că Fisher s-a aplecat spre mine.

— Parcă trebuia să mă cheme Maximilian, scumpo.

— Oh, Doamne, Fisher! Trebuie să plecăm.

— Nu, a zis el, ridicând din umeri. Nu-i mare lucru. Și așa era un nume inventat. Sunt invitatul tău. Nimeni nu știe numele persoanei cu care a venit Evelyn. Deși tot vreau să mă dau drept un magnat din lumea imobiliarelor.

— Nu, nu-i vorba despre asta.

— Atunci ce?

— Trebuie să plecăm pentru că știe...